

Michal Masný

Z tmy na svetlo...

Milí bratia a sestry,

v tomto týždni sa mi stalo, že keď som večer vyprevádzal niektorých mladých z fary, nesvietili lampy na hlavnej ceste pred kostolom. Všade bola až nepríjemná tma. Jedna z tých mladých, ktorá mala ísť domov popri rieke, vravela: „Dúfam, že aspoň tam budú svietiť lampy, ináč sa budem báť.“ Našťastie aj z fary bolo vidno, že na tej strane lampy svietia. A ja som si uvedomil, ako je dobre, že lampy existujú, že nemusíme byť vo tme.

Dnes sa so symbolikou svetla a tmy stretávame aj v čítaniach. Výslovne o tom hovorí Pán Ježiš pri stretnutí s Nikodémom. Sám seba označuje ako svetlo, ktoré prišlo na svet. Jedným dychom však hovorí, že ľudia milujú radšej tmu ako svetlo.

Vo tme sa totiž dá robiť všeličo tak, aby o tom nevedeli ostatní. Dá sa všeličo utajiť. Vo tme pracujú aj zloději. Preto sa aj obávame, keď máme niekam ísť za tmy. Hocikto nám môže urobiť niečo zlé a my ani nebudeme vedieť, kto to bol. Oveľa horšia je však duchovná tma. Počuli sme o nej v prvom čítaní. Druhá kniha kroník hovorí o tom, že celý Izraelský národ upadol do takejto tmy. Dokonca aj kňazi a kniežatá. Boh im posielal svetlá v podobe prorokov, aby ich napomínali, píše sa, že mu ich bolo ľúto. Pokúšal sa ich zachrániť, no oni prorokov nepočúvali, ba prenasledovali ich a zabíjali, aby mohli nerušene pokračovať vo svojom spôsobe života. Dôsledok bol taký, že vtrhli k nim Peržania, spustošili chrám, mnohých ľudí zabili a iných odviekli do zajatia, ktoré je známe ako babylonské zajatie. Až tam, v otroctve si Izraeliti uvedomili, že ich život nebol dobrý. Že žili vo tme. Tam, v zajatí, im začalo svitať. A keď ich kráľ Kýros po sedemdesiatich rokoch zajatia prepustil, prvé, čo bolo, keď sa vrátili do Jeruzalema, že začali stavať nový chrám pod vedením Ezdráša a Nehemiáša. Niečo podobné sa stalo aj v časoch Pána Ježiša. On prišiel ako svetlo, aby nám ukázal cestu. Mnohí, ktorí ho tak netrepezlivo očakávali, ho však neprijali. Odmietli ho. Nikodém bol výnimka z farizejov, ktorí ho nielenže neprijali, ale proti nemu bojovali. Aj v tejto nočnej návšteve je symbolika – Nikodém, ako

jeden z tých, ktorí zostávali vo tme, prišiel za tmy za Ježišom, aby našiel svetlo

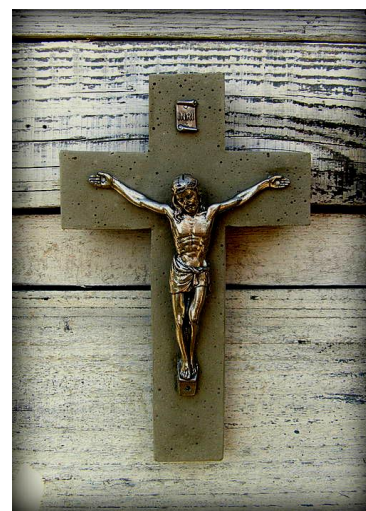
Presne takisto je to aj s človekom. Každý z nás žije vo tme a na svetlo sa môžeme dostať vtedy, keď počujeme Boží hlas. Pôst je veľmi dobrou príležitosťou na to, aby sme obnovili svoj vzťah k Pánu Bohu, aby sme konali viacej „skutkov v Bohu“, aby som použil slová Pána Ježiša z evanjelia. Teda aby sme sa v pravde pozreli na seba, na svoje vnútro, a urobili tam zmeny k lepšiemu.

Mnohí svätí sa zvykli modlievať alebo obetovať rôzne skutky za obrátenie hriešnikov. V životopise sv. Terézie z Lisieux sa spomína, že ona už ako dieťa konala rôzne skutky kajúcnosti len preto,

aby sa hriešnici obrátili. Raz sa dopočula, že odsúdili na smrť jedného zločinca, ktorý bol tvrdej povahy, v Boha síce veril, ale nechcel uznať svoje zločiny a neľutoval ich. Malá Terezka si povedala, že sa bude za neho modliť. Tak aj urobila, mnoho obetovala za obrátenie jeho duše. Keď potom po poprave čítali doma noviny, bola v nich aj správa, že keď v deň smrti prišli po neho do cely, z ničoho nič zobral kňazovi, ktorý tam tiež bol, z rúk kríž a pobožkal ho na znak toho, že mu je to všetko ľúto. Terezka potom ďakovala Pánu Bohu, že aj tento zločinec predsa len našiel svetlo a oľutoval svoj hriech.

Milí bratia a sestry, všetci sme nejakým spôsobom zhrešili, urobili zločin voči Pánu Bohu. Tieto dni máme na to, aby sme spoznali svoje poklesky a úprimne sa z nich vyznali. Pán Boh nám ponúka svoje svetlo. Nebojme sa ho prijať, nebojme sa odhaliť svoje vnútro, nech je tam čokoľvek. Niekedy je to nepríjemné, keď nás vo tme zrazu ožiari svetlo. Ale na druhej strane je to pre nás zachraňujúce. Blížia sa nám dni, keď budeme viac myslieť na zmierenie s Bohom. Dajme si záležať na tom, aby sme skutočne to svetlo prijali.

Amen.

Hodina, keď mal Kristus smäd!
Čo všetko musel vytrpieť!
Nech je mu náš smäd po spásе
útechou v smrtnom zápase.

Nech aj my hlad, smäd cítíme
a iba ním sa živíme,
aby sa nám hriech zošklivil
a duch za čnosťou zatúžil.

Presväтым Duchom naplnň nás,
keď v žalmoch znie náš vrúcny hlas;
pál'avu nášho tela schlad'
a daj nám v mysli pookriať.

Vzývajte Syna Božieho,
Otca i Ducha Svätého;
jediný Bože v Trojici,
ty mocný, chráň nás prosiacich.
Amen.

Ž 109, 16.22: Za to, že mu ani nenapadlo byť milosrdným, ale prenasledoval bedára a žobrača a sklúčeného v srdci chcel usmrtiť. Zachráň ma, lebo ja som úbohý a chudobný a moje srdce je vo mne ranené.

Milosrdný Bože, v dôvere v tvoju lásku a pochopenie prichádzam k tebe, lebo si útechou a silou tých, čo sú sklúčení a majú zranené srdce. Vždy potrebujeme viac lásky, ako si zaslúžime. No najviac jej vari potrebujeme vo chvíľach, keď je naše srdce zranené a sklúčené mnohými ťažkosťami. Pretože žijeme vo vzájomných vzťahoch, niet divu, že sme v nich veľmi zraniteľní a zraňujúci.

Bože, stvoril si nás z lásky a pre lásku. Tajomstvo nášho života a šťastia si vložil do prikázania vzájomnej lásky, akou si nás miloval ty sám. My sa však nevieme mať navzájom tak radi. Skôr si vieme ublížiť, zraniť sa, odsúdiť, ohovoriť, posudzovať a porovnávať sa jedni s druhými, ako mať pochopenie jeden pre druhého, priať si navzájom či odpustiť si a tešiť sa z úspechu druhého. Áno, Pane, vieme byť k sebe ako nemilosrdný sluha, ktorému ani nenapadne byť milosrdným, hoci dostáva toľko milosrdenstva. Ty vieš, čo všetko zraňuje aj moje srdce. Ty rozumieš zraneným srdciam ľudí, veď tvoje srdce bolo tiež ranené.

Skúsil si, ako vie bolieť, keď ťa zraňovala nedôvera tvojich súčasníkov a najbližších učeníkov.

Plakal si nielen nad smrťou svojho priateľa Lazára, ale aj nad nechotou obyvateľov Jeruzalema otvoriť sa ti a prijať ťa.

Zraňovala ťa zrada apoštola Judáša a Petrovo zapretie; opustenie apoštolov a odchod mnohých učeníkov, ktorí už viac s tebou nechodili.

Koľko bolestí srdca ti spôsobili tvoji rodáci, keď ťa vyhnali za mesto a chceli zhodiť zo skaly; keď ťa spochybnili, ba odmietli.

Ako veľmi sa muselo dotknúť tvojho srdca, keď ťa príbuzní pokladali za pomäteného, keď ťa nechápali ani tvoji najbližší, keď ťa neprijali, keď si videl, že ich srdce je ďaleko od teba.

Dobrý Bože, svojím srdcom rozumieš sklúčenosti a zraneniu môjho srdca.

Prosím ťa, daj, aby ma zranené srdce viedlo k tebe, aby som hľadal a žil tvoje milosrdenstvo a aby ma ani bolesť srdca neodlúčila od teba.

Nauč ma milovať aj so zraneným srdcom. Viem, že to sám nedokážem, preto prosím, buď mi milosrdný a uč ma milovať, veriť a dúfať v tvoju lásku, aj keď to bolí.

Nikdy nedopusť, aby som úmyselne a zbytočne zraňoval srdcia druhých. Keď ma druhí zrania, nauč ma prísť k tebe a pri tvojom Srdci sa učiť milovať aj so zraneným srdcom.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Na budúcu nedeľu je zbierka: na pomoc prenasledovaným kresťanom a vojnovým utečencom.

Prvoprijímajúce deti a rodičia: V piatok 16. marca o 17:00 hod. sa budú krížovú cestu modliť spolu so mnou prvoprijímajúce deti a aj iné deti. Prosím, privedte deti a spoločne sa pomodlime krížovú cestu.

Sviatosť zmierenia - návšteva chorých v domácnosti: V dňoch 22. a 23. marca (štvrtok a piatok) navštívim chorých. Prosím, prihláste ich v sákristii kostola.

Láska je, keď ťa bolí trápenie iných, keď cítiš na vlastnom tele, že iní hladujú a tvoje vlastné srdce trhá núdza a zúfalstvo malých a slabých.

Láska nie je slabá. Láska nie je slepá. Láska nie je negatívny postoj: ja predsa nerobím nič zlé. Láska nie je pasívna, nijaká skúška iného, či je vlastne hodný lásky.

Milovať znamená ľúbiť konkrétnych ľudí, takých, akí sú, každý deň, aj keď každodenný styk s nimi nám padne nesmierne ťažko, aj keď hrozí, že antipatie a sklamania, zlosť a odpor zadusia všetku dobrú vôľu.

Milovať ľudí iba preto, že sú takí milí, to môže skončiť tragicky. Lebo ľudia nie vždy sú iba hodní lásky, aby sme ich sami od seba milovali. Odpúšťať nepriateľom, uznávať aj protivníkov, odplácať zlo dobrom, to prevyšuje ľudské sily.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše v týždni po 4. pôstnej nedeľi - (B)

12.III. pondelok

14:00 Za *† Janu Halešovú (pohrebná sv. omša)*
po sv. omši pohrebné obrady

13.III. utorok

17:00 Za *† Valentína a Serafinu Kulifajových*

14.III. streda

17:00 *Svätá omša v Štefanovej*

15.III. štvrtok

17:00 Za *† z rodiny Ochabovej, za † Karola, Máriu, rodičov a syna Drahoša*

16.III. piatok

17:00 *Pobožnosť krížovej cesty*

17:30 Za *† Štefana Vavrinčika a rodičov*

17.III. sobota

08:00 *Za Božie požehnanie pre rodinu Balážovú*

Upratovanie kostola č.d. 101-122

18.III. 5. Pôstna nedeľa - (B)

08:00 Za *† Bohumila Kraloviča a rodičov*

Lektori: Vráblová M., Pešková E.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Šustová D., Polanská Z.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

12.III. pondelok	Sv. Teofan, mních
13.III. utorok	Sv. Leander, biskup
14.III. streda	Sv. Matilda
15.III. štvrtok	Sv. Klement Hofbauer, kňaz
16.III. piatok	Sv. Heribert, biskup
17.III. sobota	Sv. Patrik, biskup – Ešp

MODERNÝ SVÄTÝ

1. Je človek rozhodne sympatický, imponujúci. Koná bez odkladu a s úsmevom predovšetkým povinnosti svojho stavu. Je svedomitý aj vo veciach nepatrných. Svoj odbor sa usiluje ovládať na 100%.
2. Neskrýva sa so svojím presvedčením, ba naopak, je hrdý na to, že je katolíkom a ide celkom slobodne a samozrejme za svojím cieľom.
3. Vyznačuje sa hrdinstvom a vernosťou v malom, je však schopný akejkolvek obety, ako napríklad straty majetku, zamestnania, vyhodenia zo školy, ba aj straty života, ak ide o zásadnú vec svedomia.
4. Náboženské veci a povinnosti vykonáva celkom samozrejme zo svojho vnútorného presvedčenia a nie zo zvyku.
5. Nehovorí veľa o Bohu, ale tým viac s Bohom.
6. Čiastku svojho času pravidelne venuje náboženskému vzdelávaniu.
7. Celý týždeň prežíva v prítomnosti Božej. Nikdy nie je smutný, vie vždy zachovať rovnováhu, pretože len kresťanský život môže byť šťastný.
8. O každej udalosti je presvedčený, že ju posielal Boh, a to z veľkej lásky. Preto skúma, čo mu tým chce povedať.
9. Vychováva sa postupne k tomu, že aj bolesť prijíma s úsmevom, že je to najlepší dôkaz Božej lásky k nám. Vie, že Boh chce mať z neho osobnosť a nie iba obyčajného človeka. Bolesťou sa vychovávajú veľkí ľudia.
10. Nerobí nič mimoriadne, ale všetko robí mimoriadne dobre.
11. Žije všedným životom, ale má nevšednú lásku.
12. Čo najprísnejšie kontroluje seba, ale čo najmenej iných.
13. Usiluje sa poznať sám seba. Uznáva svoje chyby a usiluje sa ich naprávať.
14. Vie ovládať svoj zrak, chuť, fantáziu, túžbu po pohodlí, zvedavosť, hnev, nedočkavosť, mnohovravnosť, citlivosť, maškrtnosť.
15. Znesie akúkoľvek urážku, ba vie na ňu odpovedať s úsmevom a hneď odpustiť. Nie je však buchtou, aby si všetko nechal robiť. Aj Ježiš sa ohradil: „Prečo ma biješ?“
16. Ak hovorí, hovorí o niečom, nikdy nie o ničom. Hovorí vždy pravdu. Dodržiava slovo, nikdy nesľubuje niečo, o čom vie, že by to nemohol splniť. Nepoužíva hrubé výrazy.
17. Nikdy sa ničím nevychvaľuje, lebo čím viac vie, tým menej si na tom zakladá. O sebe hovorí čo najmenej, tak i o svojich záležitostiach.
18. Nie je ostýchavým a zakríknutým, ale ani sa nesmeje hrubým vtipom.
19. Keď zvoní budík, ihneď vstane z postele a nevyvaluje sa ešte pol hodiny.
20. Chodí na výlety, keď má možnosť a voľno, má rád prírodu, uvedomuje si, že bola stvorená na oslavu Boha a nám na radosť.
21. Neohŕňa nos ani nad najúbohejšími ľuďmi.
22. Čistí si topánky, umýva si krk, neznesie špinu za nechtami. Má rád poriadok.
23. Predovšetkým dbá o čistotu srdca pri knihách, v divadlách, kinách, za počítačom, na nete aj facebooku, na výletoch...).

24. Nie je váhavý a náladový. Je rozhodný.
25. Má aspoň priemerné znalosti o všetkých bežných veciach.
26. Nie je protivný, nikoho neobťažuje, vycíti, ako sa má v každej situácii zachovať.
27. Nelipne na žiadnych pozemských veciach.
28. Napomína druhých po dôkladnom uvážení, nikdy nie je pred inými rozčúlený.
29. Nikdy nežiarli na druhých, využíva dobré schopnosti, ktoré dostal od Boha.
30. Nevšíma si to, čo druhí o ňom hovoria, je mu jedno, čo si iní o ňom myslia.
31. Ak mu nevyčíta svedomie, nikdy nemá z ničoho strach, nebojí sa tmy, búrky, no hlavne svednice.
32. Koná vždy čestne, nikdy nie podlízavo.
33. V kostole sa chová nenápadne.
34. Používa moderné vymoženosti, ale neohrdne ani starými múdrosťami.
35. Usiluje sa splniť rozumné želanie ľudí. Usiluje sa každému robiť radosť.
36. Má všetkých rád, nikomu nezavidí, svoje dobré skutky koná celkom nezištne, neráta so žiadnou odmenou.
37. Modlí sa, aj keď nemá na to chuť. Vie, že je to záslužnejšie, ako keby pri tom cítil akékoľvek šťastie.
38. Nikomu nevnučuje svoje náboženské presvedčenie, pôsobí na druhých svojím vlastným príkladom.
39. Rozumne sa stará o svoje zdravie.
40. Nie je priemerný a polovičatý. Veľká doba potrebuje veľkých ľudí, usiluje sa teda vytvoriť typ človeka -svätca!

Marián Sivoň „Moderný svätý“

NARUŠENÁ HARMÓNIA

Stretli sa dvaja ľudia. A žili si v harmónii. Raz sa však harmónia narušila. Prvý čosi povedal druhému. Druhý to nepochopil tak, ako to prvý myslel. A vzbíkol: „Ty myslíš len na seba!“. Pozeral nepriateľsky. Okom, čo na psa. Prvý sa zvrhol a odišiel. Hoc každý krok nekonečne bolel. Osud ich odvíal ďaleko. No po čase opäť k sebe. Bledých, pochudnutých, strápených. „Vieš, ja som to nemyslel tak, ako si to pochopil,“ prihovril sa prvý.

„Ja som zas málo hľadal, čo mi chceš povedať,“ pridala druhý.

„Mám sa ďalej trápiť?“ opýtal sa prvý. „Netreba sa trápiť, je to v poriadku,“ odpovedal druhý. Obom odľahlo. Na zem padli dva obrovské balvany, zo srdca. A prvý ďalej stál a čakal. Bál sa pohnúť, aby to začul, ak by to náhodou zaznelo. Čakal, ale nič nepočul. Nakoniec si celkom potichu zašepkal, čo potreboval počuť od toho druhého: „Prepáč!“ Prepáč, prepáč! Usmial sa sám pre seba. Tak, ako by to asi bolo, keby druhého napadlo to prvému povedať. A celkom nahlas povedal: „Už dávno som ti prepáčil! Skôr, než ti to napadlo. Skôr, než ti to napadne.“

Nech sa čokoľvek povie, pochopí či nepochopí - neodchádzajme a nedovoľme iným odísť skôr, kým sa veci nevysvetlia.

MUDr. Jana Víznerová „Vedieť vidieť“

Prečo okuliare?

Stmievalo sa. Kráčala som po chodníku, pozerajúc sa pod nohy i pred seba. Zrazu som za sebou začula rýchle kroky. Obzrela som sa.

Bola to Alica, mama dvoch veľkých synov a tretieho manžela - ako o sebe hovorí. Na očiach slnečné okuliare, ruky zovreté v päšť, jej tvár bola poznačená starosťami a vráskami. Pozdravili sme sa a šli kúsok cesty spolu, rozprávajúc o udalostiach života. Práve sa vracala z vlakovej stanice. Bola vyprevadiť syna, ktorý študuje na vysokej škole na druhom konci Slovenska, a nemohla inak iba v čiernych okuliarech. Len tak sama od seba sa pokúsila o vysvetlenie:

„Viem, že sa asi nehodí, aby som v tme nosila čierne okuliare, no nemôžem inak.“ „Máš niečo so zrakom?“ spýtala som sa jemne. „Nie. Som úplne zdravá. Mamy niekedy musia nosiť čierne okuliare.“

Nechápala som.

„Prečo?“

Alica si vzdychla.

„Pretože milujú svoje deti. Nechcela som, aby ma môj syn videl plakať, keď bude odchádzať. Už tretí rok chodí na výšku a vždy, keď odchádza, povie mi: „Mami, ľúbim ťa a bude mi za tebou smutno. Som rád, že ťa mám a že si silná žena.“ A ja som dnes chcela byť silná. Nechcela som, aby to videl.“

Alicu i jej rodinu poznám už niekoľko rokov. Táto mama sa s láskou stará o svojich dvoch veľkých synov. Rozpráva sa s nimi a dôveruje im. Spoločne hľadajú cestu k otcovi, ktorý si čas nezamestnanosti kráti na miestach, kde sa čapuje pivo a predáva alkohol. Nežije sa im ľahko, lebo finančná situácia im dovoľuje veľmi málo. Martin príde domov až na Vianoce, pretože treba šetriť aj na cestovnom. Sľuby, ktoré sú otcovým každodenným chlebom po návrate z krčmy, nikoho nenásytia. Alica však predsa dokáže žiť. Nad vodou ju drží láska a dôvera detí. Žije a verí, že táto láska pretvorí aj jej manžela.

Šli sme ďalej. Počúvala som, ako sa chlapci snažili nájsť otcovi prácu, ako s ním trávili čas či pílili drevo. Vtom jej prišla SMS.

„To bude Maťko“ povedala s radosťou a vytiahla mobil. Otvorila správu a spod tmavých slnečných okuliarov sa začali vo večernej tme kotúľať slzy.

„Mami, viem, že ti je smutno. Ani okuliare nemôžu zakryť tvoje slzy a bolesť. Už som dospelý, nemusíš sa za nič skrývať. Ľúbim ťa.“

Objala som ju. V tej chvíli sme pochopili, že deti o svojich rodičoch vedia viac, ako dokážu povedať.

José Carlos Bermejo „Príbeh na ozdravenie duše“

Slová, ktoré sprevádzajú deň

Slová sprevádzajú celý náš život. Sú dôležité, ale aj bezvýznamné. Adresované s láskou, tvorivé, nedbanlivé, ale aj ničiace.

Človek, ktorý sa necíti oslovený, dostáva sa do stavu bezcennosti, opustenosti, ba aj zúfalstva. Slová vytvárajú spoločenstvo alebo upevňujú v ňom vzťahy; môžu byť však aj rúcajúce a smrtiace.

Zamysleli sme sa niekedy ráno, čo všetko asi budeme V tento deň počúvať? Alebo ktoré slová dnes vyslovíme? Mnohé slová potrebujeme každý deň, napríklad tie bežné: „áno“, „nie“, „ďakujem“, „prepáčte“, „prosím“. Niektoré dostávame zo seba už len mechanicky: „dobré ráno“, „dobrú chuť“, „dovidenia“.

Sú slová, ktoré sa rýchlo opotrebojú, a zasa iné, ktoré časom strácajú svoj obsah. Napriek tomu aj najobyčajnejšie slová, také, čo sprevádzajú náš každodenný život, sú ako mince, ktoré si udržiavajú v neustálom obehu svoju cenu. Preto sú také dôležité, lebo sú takmer nezničiteľné.

Tak často opakovaný výraz „Dobrý deň!“ alebo „Ďakujem!“ vyjadrujú predsa viac, ako si to v okamihu vyslovenia uvedomujeme. Takéto „každodenné“ slová sú potrebnými signálmi, že pri všetkej náročnosti a náhlivosti, vo všetkej jednotvárnosti sme celkom neonemeli a neotupeli. Napriek všetkému, čo je možno menej dobré, nachádzame cestu k sebe.

Vo Svätom písme sa na jednom mieste hovorí:

„Keď odchádzali, priviedli mu nemého človeka, posadnutého zlým duchom. On zlého ducha vyhnal a nemý prehovoril“ (Mt 9, 32). Bez zveličovania môžeme

povedať, že každý z nás sa nachádza v takejto situácii, keď máme pokušenie uzatvoriť sa, keď nechceme nič vidieť ani počuť, pretože sme znechutení životom. Vtedy sme ohrození takýmito démonmi, ktorí sú nemí. Ak však vieme viesť rozhovor aj s ľuďmi, s ktorými je to ťažké, alebo ak sa vieme prihovoriť tým, ktorí čakajú na slovo od nás, prípadne ak povieme odvážne slovo tam, kde je to nutné a dôležité, potom vždy víťazíme nad zlom: vyháname démonov, ktorí sú nemí.

Možno aj práve dnes sa presvedčíme v konkrétnych udalostiach, ako oslobodzujúco môžu pôsobiť dobré slová, dokonca „každodenné“ slová, ktorými vyjadrujeme svoju úctu a pozornosť iným.

Viliam Judák „Vo svetle všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku